

POSTANOWIENIE

12 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Góra-Błaszczkowska

na posiedzeniu niejawnym 12 lutego 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa M.G.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. [...] w W.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej A. spółki akcyjnej w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej M.G.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 18 lutego 2020 r., VI ACa 689/18,

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanej i interwenienta ubocznego po stronie pozwanej kwoty po 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu niniejszego postanowienia do dnia zapłaty.**

(A.G.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 lutego 2020 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, po rozpoznaniu sprawy z powództwa M. G. przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. [...] w W. przy udziale interwenienta ubocznego po stronie pozwanej A. S.A. w W. o zapłatę na skutek apelacji powoda i pozwanej od wyroku

Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 maja 2018 r. w punkcie I. zmienił zaskarżony wyrok w części w ten sposób, że: w punkcie 2 oddalił powództwo o zapłatę 8.165,65 zł (osiem tysięcy sto sześćdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami, w punkcie 4 uznał, że powód przegrał sprawę w całości, szczegółowe wyliczenie kosztów procesu pozostawiając referendarzowi sądowemu w sądzie I instancji; uchylił punkt 5 i 6. W punkcie II. oddalił apelację powoda w całości; w punkcie III. uznał, że powód przegrał sprawę w całości w instancji odwoławczej, szczegółowe wyliczenie kosztów procesu pozostawia referendarzowi sądowemu w sądzie I instancji.

Skargę kasacyjną od wyroku wniósł powód. Jako przyczynę kasacyjną wskazano art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. tj. zagadnienie prawne oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W odpowiedzi na skargę pozwany oraz interwenient uboczny wnieśli o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, a w razie przyjęcia - o jej oddalenie.

Pozwany zauważył, że skarga kasacyjna powoda nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania z uwagi na brak zaistnienia oraz wykazania przesłanek, określonych w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c.

Analogiczne uzasadnienie zawarł w swoim wniosku interwenient uboczny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Nie jest to ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń, umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. W judykaturze wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (zob. np. postanowienie SN z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18).

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy

dokonyuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek, przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś do merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej. Chodzi więc o szczególne, kwalifikowane przypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika, a więc o sytuacje, w których wyrok może być uznany za błędny lub wadliwy. Konieczne byłoby zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 1 marca 2002 r., I PKN 34/01; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, z 26 października 2022 r., I CSK 3332/22, z 29 stycznia 2021 r., I CSK 491/20).

Odnosząc się do powołanej przez skarżącego oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, wskazać trzeba, że w skardze kasacyjnej nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie niniejszej rzeczywiście doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe.

Uzasadnienie wniosku stanowi w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Analiza skargi kasacyjnej doprowadziła Sąd Najwyższy do wniosku, że powód nie wykazał, że w sprawie zachodzi tak rozumiana oczywista zasadność skargi kasacyjnej.

Nie wykazano również, zdaniem Sądu Najwyższego, spełnienia przesłanki występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (zob. postanowienia SN: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; z 26 września 2005 r., II PK 98/05; z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Zdaniem skarżącego, w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, „polegające na konieczności wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy zasad odpowiedzialności odszkodowawczej zarządcy nieruchomości (Wspólnoty Mieszkaniowej) za zaniechanie lub nieprawidłową realizację obowiązków związanych z utrzymaniem i użytkowaniem nieruchomości wspólnej zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 5 ust. 2 Prawa budowlanego. Szczególnie istotne jest rozstrzygnięcie, czy pomiędzy odpowiedzialnością odszkodowawczą Wspólnoty Mieszkaniowej z tytułu szkód powstałych na skutek nieutrzymywania nieruchomości w należyтым stanie technicznym i estetycznym, a ewentualną odpowiedzialnością dewelopera za wady fizyczne nieruchomości zachodzi jakakolwiek korelacja. W celu rozstrzygnięcia pojawiających się w tym zakresie wątpliwości konieczne jest jasne i klarowne wyjaśnienie, czy istnienie ewentualnej wady konstrukcyjnej nieruchomości lub jego części wyłącza po stronie zarządcy obowiązek realizacji zadań o których mowa w art. 61 ust. 1 Prawa budowlanego, w tym podejmowania działań naprawczych, w celu uniknięcia nadmiernego pogorszenia się właściwości użytkowych i sprawności technicznej nieruchomości wspólnej. W dalszej kolejności konieczne jest rozstrzygnięcie, czy z uwagi na ewentualną odpowiedzialność sprzedawcy nieruchomości wobec właścicieli poszczególnych lokali z tytułu rękojmi za wady fizyczne części wspólnych nieruchomości, wyłączeniu ulega także odpowiedzialność odszkodowawcza Wspólnoty Mieszkaniowej (zarządcy) za szkodę powstałą na skutek braku skutecznej realizacji obowiązków o których mowa w art. 61 ust. 1 Prawa

budowlanego, w tym z tytułu zaniechania podjęcia działań naprawczych lub podjęcia działań nieadekwatnych, skutkujących pogorszeniem się stanu technicznego nieruchomości wspólnej oraz w konsekwencji - powstaniem szkody w lokalach mieszkalnych należących do poszczególnych właścicieli nieruchomości”.

Jednakże Skarżący, po sformułowaniu zagadnień prawnych, powinien zaproponować jednocześnie odpowiedzi na nie, gdyż podkreśla się, że wymogi w zakresie realizacji tego wymogu skargi kasacyjnej są zbliżone do tych, jakie określone zostały w art.390 k.p.c. Obowiązkiem powoda było więc przeprowadzenie argumentacji, wykazującej istnienie wskazanych przez niego problemów prawnych oraz rozbieżnych ocen prawnych istniejących w nauce lub orzecznictwie i występowanie poważnych trudności w jego rozwiązaniu.

Jak trafnie zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 stycznia 2024 r. I CSK 6184/22, przez istotne zagadnienie prawne rozumie się zagadnienie nowe, dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Powołanie się na tę przyczynę kasacyjną wymaga obok sformułowania zagadnienia prawnego, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne. Zagadnienie prawne powinno być sformułowane w oparciu o okoliczności, mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie powinno być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu.

Nie budzi wątpliwości Sądu Najwyższego, że powód nie sprostął opisanym wyżej obowiązkom: w skardze kasacyjnej nie wykazano spełnienia którejkolwiek z przesłanek przyjęcia sprawy do rozpoznania.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na zasadzie odpowiedzialności za wynik sporu – na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99

w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 5 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz § 2 pkt 5 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

(r.g.)